

Сім господиень

Оповідання

Іван Сенченко

У нашій в хаті небагато дівчаток. Тільки Оксана, та Юля, та Марина, та Христя, та Катря, та Оля, та ще Ліна...

Порахуйте, скільки їх?

Мама каже:

— Оксано, хату підмети!

— Добре, — обзивається Оксана, та тільки мама за двері — кричить:

— Юлько, хату підмети! Кому я кажу!

А Юля відповідає:

— І не подумаю. Хіба нема меншої за мене? Он Христя. Чуєш, Христе? Хату підмети, мама сказала!

— А чого це мені підмітати? — розсердилася Христя.

— Я он і місяць тому підмітала, і ще раніше — влітку... І минулого року раз... Не хочу. Я не маленька. Он Катря без діла сидить. Чуєш. Катре, хату підмети!

— Еге, яка, — обізвалася Катря. — А ось і не підмету. То тобі, Христіно, сказали, щоб підмела. Так що можеш працювати. Та й Ольга у нас є. Чого це Ольці така полегкість, що вона ніколи й за віник не візьметься? А їй уже сім років. Чуєш, Олько, кидай свої ляльки. Віника бери. Хату підмітай!

— Оце мені лихо, — захлипала Оля. — Все Олько та Олько! Не хочу підмітати... Он Лінка ніколи нічого не робить. Кажуть, маленька. А яка вона маленька, коли їй уже п'ять років? Хай привчається, а то виросте за нашими спинами і не знатиме, як мамі допомагати. Чуєш, Пінко, віника бери і Ліна не опиралася. Взяла віник і як почала підмітати! *Кушпелу *1* таку збила, що в хаті нічого не видно.

Зайшла мама.

Схопилася за серце:

— Лишенько моє, лишенько! Правду люди кажуть: де сім
господи́нь, там хата не метена!

**1 – Кушпела — стовп пилу.*